

tes af en Kvindernes indre Frigjørelse, fremfor alt fra Fordomme, men ogsaa fra ubillige Fordringer.

Al Ophøjelse af Kvindearbejdet, som *saadant*, var hende modbydelig; først naar Kvindens Arbejde blev bedømt upartisk som Mændenes, først naar Kvinderne stillede samme Fordringer til sig selv, som Mændene stille til hverandre i Retning af samvittighedsfuldt produktivt Arbejde, først da mente hun, at der kunde blive Tale om Ligestillethed. At blive bedømt som Forfatter med Hensyn til, at hun var Kvinde, fremkaldte hos Ernst Ahlgren, selv om Dommen var rosende, en Harme, som over for en Fornærmelse. Og med Hensyn til det kvindelige kunstneriske Fuskeri var hun en lige saa ublid Dommer som den gamle Lektor i Skizzen *En grobian*.

Denne Ernst Ahlgrens Arbejdsmoral sad hende lige ud i Fingerspidserne, den gav sig endogsaa Udtryk i selve hendes Manuskripter, hvor hver eneste lille Ubetydelighed vidnede om Skjønhedssans og Samvittighedsfuldhed, og hvor den runde, faste Haandskrift flød saa jævn og klar. Ogsaa i denne Henseende prægede Ernst Ahlgrens indre Udvikling sig i det Ydre. Hendes tidligere Haandskrift var tydelig, men næsten barnlig og aldeles ikke ualmindelig; jo mere hun ved at skrive blev Herre over Indhold og Form, jo mere rejste Haandskriften sig, blev bred og kraftig med en ganske særegen Individualitet i de lige Bogstaver, der var lette at læse som Tryk.

Med en endnu dybere Afsky end den, hvormed hun imødegik Fuskeriet og de tomme Fordringer, vendte Ernst Ahlgren sig mod det vedtægtsmæssige og mod Halvheden, fremfor alt hos Kvinderne, men for øvrigt, hvor hun traf den. Enhver anden Fremtoning i Livet rakte hun Haanden i Medfølelse, kun disse bragte hende til at gribe til Vaaben. I alt, hvad hun har skrevet om Middelklassens Liv, kan man spore dette Grundtræk: i Selmas Skæbne, i Mariannes tidligere Historie, i Smaastykker som *Twist*, *I kupén* o. fl. Den Kvindeskikkelse, hun omfatter med hele sin Kjærlighed — Hilma (i *En realist*), Selma (i *Pengar*) Siri (i *Telefon*), Fru Ramberg (i *Romeos Julia*) —, har som sit mest betegnende Træk, at hun har Mod til at være sig selv, til at være sand og være hel.

Hel eller *halv* — i *Arbejde* og i *Kjærlighed* — det var for hende Spørgsmaalet, naar det gjaldt en Persons Karakter. Det var det afgjørende for hendes Sympathi, mens Anskuelserne